

Sygn. akt III A Uz 257/12

POSTANOWIENIE

19 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSA Kazimierz Josiak /spr./

Sędziowie: SA Barbara Pauter

SA Jacek Witkowski

po rozpoznaniu 19 października 2012 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.

o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy z 20 lipca 2012 r.,

w przedmiocie oddalenia wniosku o sprostowanie wyroku

sygn. akt VII U 2590/05

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 5 kwietnia 2006 r. dokonał przeliczenia emerytury M. B.. Wnioskodawca w dniu 25 maja 2012 r. złożył wniosek o sprostowanie wyroku, podając, że wskutek oczywistego błędu rachunkowego Sąd nieprawidłowo obliczył wysokość uzyskiwanych przez niego dochodów na przestrzeni 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych. Ubezpieczony we wniosku wskazał, jak według niego, winny kształtować się wynagrodzenia w poszczególnych latach zatrudnienia.

Postanowieniem z 20 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił wniosek o sprostowanie wyroku, uzasadniając, że wskazane orzeczenie nie zawiera błędów rachunkowych lub innych oczywistych omyłek pisarskich zaś okoliczności wskazywane przez wnioskodawcę, nie należą do kategorii omyłek podlegających sprostowaniu w trybie art. 350 kpc. Sprostowanie nie może zmierzać do zmiany merytorycznej rozstrzygnięcia.

Postanowienie to zaskarżył M. B., wnosząc szereg zarzutów dotyczących wadliwego rozpoznania sprawy przez Sąd I instancji, co wyrażało się w nieprawidłowym, jego zdaniem, przyjęciu zarobków za poszczególne lata zatrudnienia uwzględnione w podstawie wymiaru świadczenia. Wnioskodawca dowodził, że wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z

5 kwietnia 2006 r., jak i poprzednie wyroki tego Sądu w sprawie przeliczenia jego emerytury, zawierają szereg błędów rachunkowych i logicznych, co miało wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył:

Zażalenie podlega oddaleniu, jako bezzasadne.

Art. 350 § 1 kpc stanowi, że sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Według § 2 tego art. sprostowanie sąd może postanowić na posiedzeniu niejawnym.

Z uwagi na fakt, że wyrok Sądu I instancji z 5 kwietnia 2006 r. nie zawiera niedokładności, błędów pisarskich albo rachunkowych ani innych oczywistych omyłek, słusznie Sąd Okręgowy w Świdnicy odmówił jego sprostowania. Merytoryczne zarzuty dotyczące wyroku Sądu I instancji zawarte we wniosku o sprostowanie zmierzają w rzeczywistości do odmiennego rozstrzygnięcia sprawy i mogłyby stanowić jedynie podstawy apelacji, której wnioskodawca nie wywiódł. Wobec tego wyrok z 5 kwietnia 2006 r. uprawomocnił się i nie służą od niego żadne zwykłe środki zaskarżenia. Obecnie podnoszone przez ubezpieczonego okoliczności nie mogą zatem uzasadniać sprostowania wyroku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie wnioskodawcy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

K.S.